

Nummer 3

1. Februar 1907.

56. Aargang

Mormon-Problemet.

Tale af Eldste Nephi V. Morris i Tabernaklet i Salt Lake City,
den 26. August 1906.

(Fortsat fra S. 21.)

Den fjerde Bestyldning er en Opfattelse, der fortæller, at „Mormonismen er en Samfundslære, der danner et Samfund ganske sit eget, hvilket, om det kom heldigt i Gang, vilde være uafhængigt af alle andre.“ Guds Regering maa, naar den oprettes, være en Retfærdigheds Regering, og Retfærdighed vil da regere og bortskaffe Uretfærdighed; og ingen burde frygte for en retfærdig Regering. Guds Rige, hvilket Daniel saa skulde komme frem i de sidste Tider, skulde oprettes af Himlens Gud, for aldrig mere at overvindes eller gives til et andet Folk. Profeten Daniel saa, medens han var under den Helligaands Inspiration, en Sten, der skulde blive udhuggen af et Bjærg, men ikke ved Mennehænder; og den skulde rulle ned ad Bjergets Side mod Fodderne at den store Billedstøtte, der repræsenterede Verdens Riger, og bestod af en Sammenblanding af Jern og Ler; og den lille Sten skulde ramme disse og knuse dem til Støv, og da vokse til den fyldte hele Jorden. Og hvad saa? Da skulde Jordens Riger blive Guds Søns Rige, og han skulde regere, hvis Ret det er at regere; og dette er, hvad Mormonismen lærer Folk at tro. Ikke at Mormonismen i Dag er belavet paa at overtage Bestyrelsen af alle verdslige Affærer. Den maa endnu rulle fremad og udvikles, vokse og beredes til at kontrollere; og det er ofte

bleven os sagt, at saa fort dette Folk er belavet paa at bruge Myndighed med Visdom, vil Ansvarlighed strømme til os, ligesom den altid af sin Natur falder paa deres Skuldre, som ere stikkede til at bære den. Mormonismen er endnu i sin Spædhed; men naar den ved Studium, Øvelse og Erfaring udvikler sin Kraft, vil den under Guds vise Styrelse og Velsignelse vise sig mægtig nok til at fuldbyrde sin Bestemmelse, nemlig at indføre en Fredsregering paa Jorden — den Eutopia, hvorom Poeterne have sunget, og det Millennium, om hvilket Profeterne have profeteret. Mormonismens Mission er at berede Vejen for den store Begivenhed, da Kong Emanuel vil blive almindelig anerkendt som Menneſtehedens store Fyrste.

Det femte Begreb er, at „Mormonismen er en Handels-Truſt“. Dette er ikke et sandt Begreb om Mormonismen, thi den er, som de S. D. Hellige vide, Kristi Evangelium, hvilket er en Guds Kraft til Saliggørelse. Som jeg sagde i Begyndelsen af mine Bemærkninger, havde vi timelige Trang, da vi først kom til dette Land, og vi maatte imødetomme disse timelige Omstændigheder med timelige Midler. Vi forenede os i vore Handelsaffærer; vi stiftede samvirkende Aktieselskaber og Fabriker, og virkede sammen til alles Bedste og Folkets almindelige Velværen. Mormonismen er ingen „Handels-Truſt“, men dens vise Ledere have under Guds Inspiration og med de Helliges Bisald og Understøttelse stiftet mange Institutioner, der have vist sig at være uvurderlige Goder til de Hellige, idet de forsynede dem med Livets Fornødenheder i de Dage, da de vare i Trang og ellers maatte have lidt Nød. Klædefabrikkerne, Garverierne og Sukkerfabrikkerne ere nogle af de mange Ting, som denne Samvirken tilvejebragte, og de vare i Sandhed store Goder til Folket.

Det ſjette Begreb er, at „Mormonismen er et politisk Redskab, der ſaar ſine Tilhængere til at ſtemme, ſom det vil.“ Den eneſte Ting jeg har ſet, der vilde adſtille de Sidſte-Dages Hellige, var Politik. Jeg har aldrig ſet denne Kirke delt paa noget andet Omraade, og dog beſtylbe de os for at være eet i Politik. Erfaringen herhjemme vil ikke ſande denne Beſtyldning. Det er ikke mere end et Nar ſiden, da en politisk Bevægelse gik for ſig i denne Stad, hvori et Parti ſatte ſig for at ſtaffe ſig Kontrol af Stadens Beſtyrelſe, og det ſamme Parti var Mormonernes heſtigſte Modſtandere. Hvis der nogenſinde har været en Tid, naar en Forening af politiske Partier indenfor Kirken kunde have været forſvarlig, ſaa var det den Gang. Men Mormonerne til ſidſte Mand holdt ſig tro til deres politiske Bekendſelſer, og derved gav Fjenden, hvis Feltraab var: „Med med Mormonerne og Hierarkiet“, Lejlighed til at tage politisk Herredømme over Salt Lake City. Mormonerne have udviſt en Troſtab til deres politiske Partier, der langt overgaar den Grad

af politisk Uerlighed, deres Modstandere i Utah have lagt for Dagen i de sidste tyve til tredive Aar.

Den syvende Betydning er, at „Mormonismen er en polygamist Kultus, der sætter Præmie paa de dobbelte Familieforhold“. Men denne Uere var ikke overladt til de Sidste-Dages Hellige. Den store Fyrste, Kristus selv, overrakte denne Krone til sine egne fyrstelige Fædre, da han for to Tusinde Aar siden sagde: „Mange skulde komme fra Øster og Vester og sidde tilbords med Abraham, Isak og Jakob i Himmeriges Rige; men Rigets Børn (Verdens Børn) skulle udkastes i det yderste Mørke; der skal være Graad og Tænders Gnidsel“ (Matt. 8:11-12). Hvem Jesus sætter i det himmelske Rige ville vi ingenlunde støde ud, skønt vor lærde Ben tilhyneladende vilde gøre det.

Det ottende Begreb, han fremstiller, er, at „Mormonismen er en Gudsbespottelse, der bedst ses af dens Fremstilling af Elohim paa Stuepladsen.“ Det er nu meget upassende for et kristent Menneſte at kalde andres Tro en Gudsbespottelse, naar en saadan Tro hviler paa Frelserens og Apostlenes egne Ord, og naar den har sine Martyrer baade blandt de Døde og blandt de Levende, Mænd og Kvinder, hvis Lige Verden næppe har kendt for henimod to Tusind Aar — som have ofret saa meget, gennemgaaet saa mange Prøvelser, og været udsatte for saa mange Farer, som de Sidste-Dages Hellige. De anse det som en nedrig og aldeles usfortjent Krænkelse af deres allerhelligste Følelser, at kalde deres Tro en Gudsbespottelse. Det tager sig ilde ud for en Mand i denne Tid af Dplysning at kalde en andens Tro Gudsbespottelse. Han kender i Virkeligheden ikke noget til den, og hans ottende „Begreb“ er ikke noget Begreb. Det er en ondſtabsjuld Forvendthed, ikke andet.

Det niende og sidste af hans „Begreber“, som han kalder dem, er, at „Mormonismen er paabegyndt Forræderi, idet den forpligter enhver af sine Tilhængere, der gennemgaaer dens esoteriske Ritus, til Fjendſkab mod den Nation, under hvis Flag den eksisterer.“ Sig mig, min Ven, naar har Mormonismen prøvet paa at nedbrøde eller forstyre de Forenede-Staters Regering? Mormonismen blev uddreven fra sit Fødested i Østen — jaget fra County til County og fra Stat til Stat — drevet og jaget af en Høbel støttet af Statsmilitsen, ofte ledet og kommanderet af Præsterne af forskellige Bekendelser. Mormonismen blev tvungen til at forlade den civiliserede Del af Landet, og begav sig paa sin lange Vandring — den historisk usorglemmelige Vandring fra Winter Quarters ved Missouriſtoden til det „døde Hav“ i Vesten. Og da den var lige ved at begynde denne møjsommelige Vandring, og medens dens Tilhængere, nogle saa Tusind i Antal, endnu laa sammenhobede ved Flodens Bredder midt om Vinteren, udstedte de Forenede Staters Præsident en Opfordring paa dette Folk — disse Flygtninge, disse landsflygtige Pilgrimme — for en Udlevering af 500 krigsdygtige Mænd

til Armeen, der skulde i Krig mod Meksiko. J vide godt, hvorledes Opfordringen blev imødefømt. Hvorledes besvarede Kirken berømte Leder, Brigham Young denne Opfordring? Var Svaret inspireret af Forræderi? Nej! Han svarede Præsidentens Repræsentant: „J skulle faa det fordrede Antal krigsdygtige Mænd, hvis vi have dem, hvis ikke ville vi fylde op med gamle Mænd, og hvis vi ikke kunne skaffe nok Mænd, ville vi sende Kvinder.“ Var der nogensinde et saa uforsærdet Svar givet paa en saa uforsømt og ubarmhærtig Opfordring? De 500 Frivillige, der saaledes bleve udrustede, udgjorde den saakaldte „Mormonbataillon“, hvis Historie J alle ere mere eller mindre bekendte med. Da disse Pilgrimme senere hen naaede disse Dale, fandt de, at de vare paa meksikansk Grund tilhørende et fremmed Flag. De bosatte sig her, og det var under Stjernebanneret, de tog Landet i Besiddelse. Dette Banner blev hejst paa „Ensign Peak“ (Hjærgen der begrænses Salt Lake City mod Nord), og det samme Banner er bleven elsket og holdt i Ære af alle Mormonismens Sønner og Døtre fra den Dag til i Dag. J Krigen med Spanien fornylig gjorde Utah da ikke sin Pligt mod Nationen og sig selv Ære ved at sende sine Sønner til Manilla og Cuba? Have vi ikke iblandt os som Svar paa denne ugrundede og uforsvarlige Bestyrelse af „begyndt Forræderi“ og „Fjendskab“ vor ærede Borgmester, vore Oberster, Løjtnanter, Kaptajner og Frivillige? Og som et pathetisk Svar, der maa røre Hjertet paa enhver, som har et Hjerte, lad de mange af vore Heltes Grave paa Filippinerne modbevise denne Bestyrelse af Forræderi og Fjendskab mod de Forenede Staters Regering. Det forekommer mig, at vor ærede Ven selv har givet et tilstrækkeligt Svar paa denne Bestyrelse i sin Angivelse om Mormonerne, naar han siger: „De ere af Naturen fredsomme, søjelige, stræbsomme, religiøse, drevne af en Oprigtighed, der har tiltrukket sig alles Ændest.“ Folk, der ere „fredsomme, søjelige og stræbsomme“, ere ikke ofte „fjendtlige og forræderiske“.

Sluttelig lad mig blot sige, at denne Herre og de af hans Slags kende ikke, hvilken Aand de ere drevne af. De tænke sig at gøre Gud en Tjeneste, men de følge kun i Sporet af de vantro og vildfarende Generationer af tidligere Tider. Saa vist, som vi leve, er Gud i Færd med at oprette sit Rige paa Jorden i denne Tid, og det vil have til Følge at velsigne og frelse Menneskeslægten. Dersom J vilde søge efter Tegn, paa hvilke de sande Disciple skulle kendes, ville vi pege hen paa det umisforstaaelige Kendetegn paa den sande Kristi Kirke, hvilket vi af Apostilene forvissebes om skulde følge den, naar den fandtes paa Jorden: „Ja ogsaa alle, som ville leve gudeligen i Kristo Jesu, skulle forfølges“ (2 Tim. 3:12). Have vi kendt andet lige fra Begyndelsen til i Dag? Nej, vi have altid været Genstand for „kristen“ Intolerance og „kristen“ Forfølgelse. „Salige ere J, naar man bespøtter og forfølger eder, og

taler allehaande ondt imod eder for min Skyld og lyver det; glæder og fryder eder, thi eders Løn skal være megen i Himlene; thi saa have de forfulgt Profeterne, som vare før eder" (Matt. 5: 11-12).

Et andet unisforstaaeligt Kendetegn paa de sande Disciple er, at visse Tegn skulde følge dem, som tro; thi sagde ikke Frelseren, at „disse Tegn skulle følge dem, som tro?" I kende, hvorledes Tegnene følge de troende; hvorledes de tale med nye Tungemaal og profetere; hvorledes de lægge Hænderne paa de Syge, og disse blive helbredede. Disse ere de sikre Kendetegn paa Kristi sande Disciple, og de kunne ikke eftergøres ved Djævelens Magt. Disse himmelske Velsignelser kunne ikke udøses over uogens Hoved ved bedrageriske Hænder.

Saa sandt, som Herren lever, er dette hans Værk; og det vigtigste af alle Spørgsmaal for os, og som ogsaa burde være vor Bænk, er: Er dette Værk af Gud, eller er det et Mennekeværk? Og paa hvilken Side er jeg? Skal jeg modsætte mig det, fordi det er nyt, eller fordi det strider imod Mennekehedens bedste Begreber i Dag? Skal jeg staa paa samme Side med dem, som, da de nødsagedes til at vælge, raabte: „Korsfæst ham! Korsfæst ham! Hans Blod komme over os og over vore Børn! Giv os Barrabas løs!"

Gud give os Kraft til at staa trofaste for hans Sag! Gud give dem Lys, saa at de kunne se, og Hjærter til at kunne forstaa, samt en Uttraa til at følge i Frelserens Fodspor. Maa Gud bevare os i Troen, at vi aldrig maatte svigte ham eller hans Sag, om end det skulde føre os op paa Golgatha, er min Ven for de Sidste-Dages Hellige saavel som for dem, der i deres Uvidenhed sætte sig imod Herrens Gerning ved at bekrige Mormonismen; thi som Joseph Smith sagde: „Ingen vanhellig Haand kan hindre dette Værk fra at stride fremad; Forfølgelser kunne rase, Pøbler sammensværges, Bagtalere bestæmme os; men Guds Sandheder ville udgaa med Frimodighed, Ære og Uafhængighed, til de have gennemtrængt alle Lande, besøgt hver Zone og lydt i hvert Dre, til Guds Henfigter skulle fuldbyrdes, og den mægtige Jehova skal sige: Værket er fuldendt!" Amen!

Et mærkeligt Syn.

Et Brev fra D. J. Andersen til Birkuben.

„Birkubens" Redaktør, Gode Ven!

Fornylig faldt der mig ihænde en meget interessant Optegnelse af et Syn eller en Drøm som Lorenzo D. Young, Broder til Præsident Brigham Young, en Gang havde. Da det interesserede mig, tænkte jeg at det maatte ogsaa kunde interessere andre, hvorfor jeg hermed sender det i Oversættelse; han siger:

Jeg havde en mærkelig Drøm eller Syn. Det forekom mig, at jeg var død. I et Øjeblik var jeg ude af Legemet og fuldstændig bevidst, at der var foregaaet en Forandring med mig. Et himmelsk Væsen stod ved min Side. Jeg tænkte og handlede lige saa naturligt, som da jeg var i Legemet, og alle mine Følelser syntes mig lige saa fuldstændige i denne Stilling, som de vare i den, jeg nylig havde forladt.

Min Vedsager (thi saaledes vil jeg kalde ham) var klædt i det mest skinnende Hvidt. For en Tid opholdt jeg mig i Værelset, hvor mit afsjælede Legeme laa. Min Søster Fanny, der boede hos mig, da jeg havde dette Syn, samt min Hustru vare tilstede og græd bitterlig over min Død.

Jeg sympatiserede dybt med dem i deres Sorg og ønskede hjærteligt at trøste dem; men jeg forstod, at jeg var under min Vedsagers Vejledning. Jeg bad ham om Tilladelse til at tale til dem; men han svarede, at det kunde han ikke tilstede. Derimod sagde han: „Kom, lad os nu gaa herfra.“ Rum og Afstand syntes at være aldeles tilintetgjort. Det forekom mig, at vi gik opad og var næste Øjeblik i en anden Verden. Denne var af en saadan Udstrækning, at mit Sind svimlede, naar jeg forsøgte at danne mig et Begreb om dens Størrelse. Den var fyldt med tallose Skarer af Væsener, der forekom mig ligesaa naturlige, som dem jeg nylig havde forladt, og jeg saa endog nogle, der vare mig bekendte i dette Liv.

Min Vedsager underrettede mig om, at disse, som jeg her saa, endnu ikke havde naaet frem til deres endelige Opholdssted. Alle Slags Menneſker vare her blandede sammen, ligesom vi ere i denne Verden. Deres Omgivelser og Bevægelser røbede, at de vare i en urolig Forventning over noget, der var dem af stor Betydning.

Som vi fortsatte vor Vandring fra dette Sted, sagde min Vedsager: „Jeg vil nu vise dig de Fordømtes Stilling.“ I det han udtrakke sin Haand, sagde han: „Se.“ Jeg stirrede nedover en Distance, der for mig syntes ufattelig.

Jeg saa udstrakte Regioner fyldte med tallose Skarer af Væsener. Jeg kunde se enhver Ting med den fuldkomneste Nøjagtighed. Disse Mangfoldigheder af Væsener jeg saa, vare elendige til det Yderste. „Disse“, sagde min Vedsager, „ere de, der have forkastet Frelsens Midler, som vare dem tilbudte, og have derved paaført sig selv den Forbandelse, du ser.“ Udtrykket i disse Lidendes Ansigt var umiskendeligt; de udviste en uendelig Anger, Sorg og Fortvivlelse; de syntes fuldt bevidste om, at de selv vare Aarsag til deres elendige Stilling. Synet heraf rørte mig saa, at jeg ikke kunne undlade at fælde Taarer. Igen sagde min Vedsager: „Lad os gaa.“

Øjeblikkelig stode vi ved Porten af en dejlig Stad; Bagten aabnede Porten og vi gik igennem. Staden var større og herligere, end jeg for-

maar at beskrive. Den var indhyllet i det rene Lys — brilliant uden at være blendende eller ubehageligt. Folket, baade Mænd og Kvinder, vare glade og tilfredse i deres forskellige Bestæftigelser. Jeg var bekendt med enhver, jeg mødte, uden at nogen fortalte mig, hvem de vare. Jesus og de gamle Apostle vare der, og jeg genkendte dem, og talte med Apostlen Paulus.

Her tillod min Ledsager mig ikke at standse længe, men hastede mig til et andet og højere Sted, der dog stod i Forbindelse med det sidste. Dette var endnu herligere, end noget, jeg hidindtil havde bestuet, og for mig var dets Udstrækning og Ypperlighed ufattelig og derfor ubeskrivelig. Min Ledsager løstede sin Haand og pegede mod en Bolig, der overgik alt, jeg hidindtil havde set af Fuldkommenhed og Ynde. Den ligesom svømmede i Flodsluer og ubeskriveligt Lys; den saa ud som et flammende Ildhav, der kastede sin brillante Funken i vid Omkreds, hvis Grænser ingen kunde beskrive. „Der“, sagde min Ledsager, „hør Gud.“ Kun et Øjeblik blev jeg tilstedt at opholde mig i denne dejlige Stad, og uden at høre et Ord lod han mig ved en let Bevægelse forstaa, at vi maatte vende tilbage til det Sted, hvorfra vi kom. Vi vare straks i den nærmeste Stad. Her mødte jeg min Moder og en Søster, som døde omtrent syv Aar gammel. Jeg genkendte dem begge uden Besvær. Efter at have tilbragt nogle Øjeblikke i disse rene og lykkelige Væsners Selskab, sagde min Ledsager igen: „Lad os gaa videre.“

Snart befandt vi os atter ved den samme Port, hvorigennem vi først kom, og min Ledsager sagde: „Lad os nu vende tilbage.“ Nu kunde jeg tydeligt se den Verden, hvorfra vi først kom; den syntes at ligge nedenunder os, og til mig syntes den ligesom indhyllet i en Sky. Jeg fyldtes med en sorgelig Skuffelse, ja lad mig sige, med Afsty ved Tanken om at skulle gaa tilbage dertil. Jeg ønskede saa inderligt gerne, at kunde have boet i denne herlige Verden, jeg nys havde set.

Jeg bad min Ledsager om at tillade mig at forblive, hvor jeg var, men han svarede, at det kun var bleven mig tilladt at besøge disse himmelske Steder; og da min Mission i den lavere Verden endnu ikke var til Ende, var det nødvendigt for mig igen at gaa tilbage til mit dødelige Legeme. Dersom jeg vedblev trofast i Guds Naade, og dersom jeg vilde bære et trofast Vidnesbyrd til Jordens Indvaanere om den korsfæstede og opstandne Frelser og hans forsonende Blod, sagde han, skulde jeg om en Tid saa Tilladelse til at gaa til disse herlige Steder og have mit Opholdssted der. Vi vare straks tilbage i mit Hus, hvor jeg igen fandt mit affjælede Legeme, der var klædt for Begravelse. Det var med megen Modbydelighed, jeg igen tog Besiddelse deraf for at fuldføre den vigtige Mission, jeg havde paataget mig. Her endte Synet. Jeg vaagnede og fandt mig selv liggende i min Seng. Resten af Natten henrandt under dybe Refleksioner over det, jeg havde set og hørt.

Freitag den 1. Februar 1907

Betimelige Ord til Missionærerne
af Præsident Charles W. Penrose i Millennial Star.

Af de indsendte Rapporter om Uldsternes Arbejde i denne Mission ses, at der i den senere Tid er bleven et mindre Arbejde udført med Hensyn til Omsætningen af Kirkens Literatur og Besøg hos Fremmede, saavel som i nogle andre Ting henhørende til det Arbejde, der ventes udført af Missionærerne. Skylden dertil ligger uden Tvivl dels i den Vlyst til Udspredelse i Helligdagene, der nu har hersket i nogle Uger, og dels til Uldsternes Besøg hos hverandre og hos Slægtninge og Venner for at nyde som sædvanlig ved Juletid hverandres Selskab, og have en glædelig Jule- og Nytaarsfest sammen. Det har været vort Ønske, at de skulde have Del i Højtidens Festligheder, ved hvilke der dog altid burde være Maadehold i enhver Henseende. Men nu, da Tiden for disse Forskytelse er forbi, forventes det, at Missionærerne igen ville optage deres Arbejde, og om muligt virke med fordoblet Iver.

Ingen Tid burde spildes, thi hver Time er dyrebare. Vi ere beskæftigede med Herrens Gerning, og vor Løn vil blive i Forhold til vor Stræben og Hengivenhed. Arbejdsmarken, der ligger for os, er stor, thi Millioner af Menneſter ere indhyllede i aandeligt Mørke, og vi have Vlyst at bære til dem for deres Befrielse. De fleste af dem ere uvidende om deres egen elendige Tilstand eller uvillige til at blive befriede derfra; alligevel er det vor Pligt at lade vor Røst høre til Advarsel, at denne er den sidste Husholdning paa Jorden, og at Frelserens Komme stunder til. Vi maa se til, at denne Generations Blod ikke hviler paa os eller kræves Regnskab for af os. Vor Missionstid er kun kort, og vi burde udrette saa meget som muligt, medens Lejligheden er given os, og ikke spille Tiden i Søvn og Lediggang. Vi ville kaldes til Regnskab over, hvad vi have gjort, og hvad vi have undladt at gøre. Vore Gerninger ere optegnede, og ligeledes vore Misgerninger og Udeladelser.

Udfikilligt er bleven sagt gennem dette Blad om Hensigten med vort Arbejde, hvilken er den at komme i Berøring med saadanne, som søge efter eller elske Vlys og Sandhed, og bringe dem ind i Jesu Kristi Kirke gennem Døren, som er Daab. Det er bleven vist, at dette er Hensigten, vi virke for, og at Udsprelsen af Skrifter og Bøger er kun et Middel brugt i dette Øjemed. Det maa dog ikke herved forståas, at Omsætningen af Literatur agtes af mindre Betydning, thi det er en af de bedste

Maader, hvorpaa man faar Vejlighed til at komme sammen med saadanne Folk. Den burde fremdeles følges, ikke alene for at se hvormange Skrifter og Bøger kan omsættes i et vist Tidsrum; ikke for at kappes med hverandre om det Antal, der kan afleveres, men med det Maal for Øje at berede og aabne Vejen for Evangeliets Forkyndelse i Folkets Hjem, og for at lede dem til vore Forsamlinger, saa at de maa høre Herrens Ord forkyndt under den Helligaands Kraft og Inspiration.

Missionærerne burde ikke lade Aftenerne gaa hen uafbenyttede for Bærkets Fremme, enten de ere ude eller hjemme, men Tiden burde benyttes til Besøg enten hos de Hellige, at de maa blive styrkede i deres Tro og opmuntrede til Fremgang, eller hos Fremmede, saa at disse maatte blive belærte i det, som hører til Guds Rige. Den Bedrøvelse og Anger, der som Følge af en Vldstes Ligegyldighed for denne Pligt vil komme til ham, vil ikke saa let kunne afrystes eller slippes bort fra; medens den Tilfredshed, der kommer til den virksomme og trofaste Vldste, vil skikke ham til fremtidigt Arbejde for Herren, og fylde ham med Glæde og Lykhalighed baade i Tid og al Eviighed.

Derfor vaagn op, Brødre! Arbejd medens det endnu er Dag, thi Natten kommer, da der ikke kan arbejdes mere. Intet kan give saa megen Glæde og Tilfredshed som inderligt, stadigt og kraftigt Arbejde i Forbindelse med Frelsens store Værk. I det er der Glæde at finde, himmelske Rigdomme, Sjelensfynd, Forbindelse med Almagten i det Høje, Magt over Mørkets Indflydelse, Herlighed, Ophøjelse og det evige Livs Krone som Belønning for et vel udført Arbejde. Lad derfor enhver af Herrens Tjenere, som bærer det hellige Præstedømme og er kaldet til at gaa ud i Verden med et Budskab om Frelse, gaa frem i Kraft af Israels Gud, og fylde sin Mission med utrættelig Flid og taalmodig Udholdenhed, og med det Forsæt at ville gøre alt, hvad der staar i hans Magt, saa at naar han vender tilbage til sit Hjem i Zion, han ingen Grund maa have til at stamme sig for Gud og Herrens Tjenere, som have udsendt ham. Og naar den store Regnskabsdag kommer, at vi skulle staa for den store Domstol i det Høje, han da maa kunne se sin himmelske Fader frit i Øjnene, og agtes værdig til at høre de saliggørende Ord: „Vel gjort, du trofaste Tjener, gik ind til din Herres Glæde.“

Afsløsning. Følgende Vldster løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien efter et hæderligt og godt Arbejde for Bærkets Fremme, og ville sejle med Dampskibet „Cuiric“ fra Liverpool den 7. Februar paa Hjemrejse: Hans Knudsen, Julius Nielsen og Hyrum V. Johnsen fra Københavns Konference til Brigham City, Utah; Anders Fredricksen fra

Aalborg til Manti, Utah; Hans H. Hansen fra Aarhus til Preston, Idaho; Søren L. Larsen fra Aarhus til Spring City, Utah; Hans Peter Jensen fra Aalborg til Mapleton, Utah, grundet paa daarlig Helbred.

✓ *Flytning.* Elias Andersen fra Trondhjem til Københavns Konference.

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortfat fra Side 23.)

Hvert Aar blev der valgt ti Mænd til at præsidere over deres Lege, og disse vare af de rigeste og mest ansete Mænd af Afiens vigtigste Stæder. De havde Ophyn med Legene for at paase, at alt gik for sig ifølge Ret og Regler, og for at holde Orden i Teatret. De vare iflædte Kjortler af Purpur og fint Vinned, eller af Silke med Guld Broderinger, og vare smykkede med Kranse eller Kroner med Edelstene og Perler. Deres Navne fattes i Mønterne, og de udbetalte uhyre store Pengesumme for at underholde Folket; dette vare de villige til at gøre for at blive ærede blandt „Afiens Stormænd“. Disse Forestillinger holdtes paa forskellige Stæder og vare af forskellige Slags. I Teatrene holdtes Koncerter og Forestillinger, i Hippodromet Væddeløb, og i Stadiet Gymnastik, Brydning og atletiske Fremvisninger. Der var Støj baade Dag og Nat. Paa enhver Tid af Dagen var der prægtige Optog til Templet, foran hvilke førtes de brølende Kreaturer, der skulde ofres, smykkede med Kranse og Blomster. Lediggængere og Verusede kunde ses næsten hvor som helst og naar som helst. Havnen var fyldt med Skibe i Hundredvis, der havde bragt hid de mange Pilgrimme, og Turister søgende Forlystelser. Paa Vandet myldrede der af smaa brogetmalede Baade. Fra Mount Prion, det nærliggende Bjergs Toppe skuede Turister ned over Markerne, der vare bedækkede med Fremmedes Telte af Gedehaar, og paa det varierende Panorama af Land og Sø. Butikker og Basarer vare fyldte med alle Slags indbydende Varer for Besøgende, saadanne som Forældre og Venner kunne ønske at købe for dem, de efterlod i Hjemmet, som maaste var langt borte. Særdeles søgte af disse Varer vare smaa Modeller af Diana og hendes hellige Skrin. De fattigste vilde købe Ting udarbejdede af Træ, andre af Sølv, og de Rige helst Guldsager.

Som en stærk Modsatning til denne Herlighed og Opraab var der et Sted i Ephesus helt forskellig herfra, og en Mand der befattede sig med helt andet. Stedet var Skolehuset, der laa nær ved Synagogen, og Manden var Paulus. I to Aar havde han prædiket der til en lille Kreds af Tilhørere, der havde fulgt ham fra Synagogen, da det blev ham forbudt at prædike der længer. Mange havde hørt ham, og Kirken havde haft Tilvækst. Mange kunde se, hvor dumt og ugudeligt det var

at dyrke Afguder. De troede, hvad Paulus havde sagt til Athenierne, at Gud ikke var lig Guld eller Sølv eller Sten, udarbejdet af Menneſker. De tabte Interessesen for Diana tilligemed Templet og dets Afguder, og vilde ikke bortbøde Penge mer ved Ofringer til hende. Iblandt disse vare nogle af de mest velſtaaende blandt Folket fra hvem Handelsmændene havde haft god Fortjeneste, i Særdeleshed i Dianamaaneden. Disse hedenske Røbmænd bleve derfor, ligesom Jøderne i Forvejen vare, Pauli Fjender. Nu rejste der sig en ikke liden Bevægelse om Paulus og hans kristne Arbejde. En mægtig Fabrikant og Handler med Afguder, Demetrius, besluttede at gøre, hvad han kunde, for at standse Pauli Arbejde. Han kaldte derfor en Del andre sammen, som handlede med disse Ting, og holdt en Tale for dem. Først viste han dem den Fare, deres Handel stod i, og dernæst, som vi da kunne tænke os, pegede han med Finger paa Diana's Billede og Templet, som han fortalte dem, stod i Fare; og at hun vilde blive foragtet og hendes Pragt ødelagt, fordi Paulus overtalede og trak mange bort ved hans Lære: at ingen sand Gud er gjort ved Menneſters Hænder. Denne Tale havde den forønskede Virkning; Der var stor Uro i Forsamlingen. Da de hørte disse Ting, bleve de meget vrede, og raabte, sigende: „Stor er Ephesernes Diana“. Deres Antal forøgedes fra Teatret, Hippodromet og de andre Handels- og Forlystelsessteder, saa at hele Staden var i Oprør.

Da de ikke kunde finde Paulus, der uden Tvivl var gemt af Aquila og andre Kristne, saa fangede de to af hans Tilhængere, Gajus og Aristarkus, og slæbte dem hen til Teatret. Paulus vilde selv have gaaet derhen og viduet for Kristus, men hans Venner tænkte, det var bedst at holde ham borte fra den ophidsede Pøbel, der var rede til at myrde ham med deres egne Hænder, eller kaste ham ind iblandt de vilde Rovdyr at fortæres af dem.

Jøderne vilde ogsaa vise, at de hadede Paulus, lige saa meget, som Hedningerne gjorde. Derfor bragte de Alexander, en jødisk Kobbersmed frem for at tale imod Apostlerne. Men hans Røst blev overdøvet af Folkets gentagne Anſtrig: „Stor er Ephesernes Diana!“ De vedblev dermed i to Timer, indtil Stadskansleren, en højagtet Embedsmand, indfandt sig og beroligede Mængden raabende, at Gudinden Diana var saa stor, at disse fremmede Jøder ikke kunde skade hende. Han paaminde dem om, at et saadant Oprør let kunde paaføre store Ubehageligheder fra den romerske Regerings Side. „Og da han dette havde sagt, lod han Forsamlingen gaa“.

Skønt Paulus undgik Døden, var han dog i Fare. Den, som kunde vække større Interesse end den store Jubelfest, og kunde formindste en Handel i Staden, maatte nu frygtes og forfølges. Paulus skriver, at han blev befriet fra Døden, men vi vide ikke hvilken Slags Død, eller hvorledes han undgik den. Det var ham umuligt at forblive længer

i Ephesus. Han kaldte Disciplene sammen, og taledede opmuntrende til dem under deres haarde Prøvelser, og bød dem derpaa Farvel. Der vides ikke med Bestemthed om han nogeninde besøgte Staden igen.

Vi have nævnet Jerusalem som den første Hovedstad for Kristendommen, og Antiochia var den anden — hvorfra Evangeliets Budskab skulde udgaa til andre Steder. Ephesus var saaledes den tredje Hovedstad, som saadan betragtet fordi Paulus derfra foretog sig adskillige korte Rejser, medens den var hans Hjem. Denne var en begivenhedsfuld Periode af hans Liv. Hans Virksomhed var uafbrudt, og meget Arbejde blev udført: først i Synagogen, dernæst i Skolehuset, og siden gik han fra Hus til Hus og besøgte Kirkens Medlemmer, formanende dem mod Overtrædelse og opmuntrende dem til det gode. Han var en nidkær Lærer og god Hyrde. Resultatet af hans Arbejde var den store Menighed i Ephesus.

Men det var ogsaa den mest prøvende Periode i Pauli Liv. Det er vanskeligt at følge ham i disse hans Trængsels Dage. Vi kunne kun forestille os, hvad han maatte gennemgaa. Han arbejdede ved sit Haandværk for sit Livsophold, saa at han ikke skulde ligge til Besvær for sine Medkristne, medens han virkede for Herrens Sag. Men hans dobbelte Arbejde var ham meget besværligt, endog naar det ikke var ledsaget af Sygdom og Sldebefindende, hvoraf han ofte maatte lide. Men det værste var dog de Forfølgelser, han var udsat for. Vi kende til nogle af disse, og af Udtalelser i hans Breve kunne forestille os mange andre. Han havde Besvær fra Jøder og Hedninge, ja endog fra nogle der bekendte sig at være Kristne. I sit første Brev til Korinthierne, kort efter han forlod Korinth, skrev han en lang Liste af Prøvelser, af hvilke mange formodentlig foresaldt, medens han havde sit Hovedkvarter i Ephesus. Disse ere hans Ord: „Jeg har arbejdet overflødigere, lidt flere Slag, været flere Gange i Fængsler, ofte i Dødsfare. Af Jøderne har jeg fem Gange faaet fyrrethve Slag mindre eet. Jeg er tre Gange hudstrøgen, een Gang stenet, jeg har lidt tre Gange Skibbrud, jeg har været eet Døgn i Dybet; jeg har udholdt mange Rejser; jeg var i Farligheder i Vandstrømme, i Farligheder blandt Røvere, i Farligheder af mit Folk, i Farligheder af Hedninger, i Farlighed i Byer, i Orken, paa Havet, blandt falske Brødre, i Arbejde og Møje, ofte i Nattevaagen, i Hunger og Tørst, ofte i Fasten, i Kulde og Nøgenhed, foruden hvad der kommer til det daglige Overløb, og Bekymringer fra alle Menigheder.“

Paulus er ikke den eneste Apostel, vi have i Tanke, naar vi læse Historien om Ephesus: „Men der stode ved Jesu Kors hans Moder, og hans Moders Søster, Marie, Cleophas' Hustru, og Marie Magdalene. Der Jesus da saa sin Moder, og den Discipel staa hos, som han elskede, siger han til sin Moder: Kvinde, se, det er din Søn. Derefter siger han til Discipelen: se, det er din Moder. Og fra den Time tog Discipelen

hende hjem til sit." Hvis den Discipel-Søn og den Moder vedblev at bo sammen saa længe hun levede, saa var det Hjem ifølge Traditionen sidst i Ephesus; og her var han til sine Dages Ende tro til det hellige Baalæg, der blev ham overdraget paa det fjerne Calvari. Deres Grave, tilligemed Timotheus' hvem Paulus elskede saa højt, helliger en Blet, der nu ligger skjult under Mount Prions tætte Krat, medens dette Bjærg overskuer den Blet, hvor det helligste Hjem laa, som nogeninde ærede Ephesus. I det skrev muligvis Johannes sit Evangelium, det eneste, der beretter Jesu sønsøgende Ord angaaende Moderen og Sønnen.

I Ephesus plantede Paulus, Apollus vandede og Gud gav Tilvæksten, hvilken Johannes samlede til en stor og trivelig Menighed. Kristne Templer bleve byggede, der næsten overgik de hedenske i Herlighed. Aarhundreder henrandt, og mohammedanske Moskeer tog de kristne Kirkers Plads. Jesu Navn blev foragtet, ligesom da Paulus først forkyndte det der. Da Johannes var en Landsforvist paa Den Patmos, blev han befalet ved Guds Mand at skrive til Biskoppen og Menigheden i Ephesus, tiltalende dem for at have tabt deres første Kærlighed og Iver for Frelseren, og advarende dem om Guds Straffedomme, der vilde følge, hvis de ikke omvendte sig. Den sørgelige Profeti gik i Opfyldelse. Tiden kom, da ingen Aquila og Priscilla, ingen Gajus eller Aristarchus, ingen Paulus eller Johannes, ingen, som bar Kristi Navn, fandtes, der kunde forkynde ham. Det prægtige kristne Tempel, der blev opført paa Johannes' Tid hensmuldrede, og i Dag er der intet Spor af Stedet, hvor det stod. (Fortættets.)

Hellighed og Renlighed.

Hellighed er en Egenstabs, der altid burde karakterisere Guds Børn, thi den er ensbetydende med Gudsfrugt, Renhed i Hjærtet, en iudre Længsel og Attraa efter at gøre godt, og tale Sandhed, samt elske og støtte Ret og Orden. Den Hellige forsvare Moralen, fremhæver dens Dyder og rydder af Vejen enhver Hindring for dens Udbredelse. Han hader Falskhed og Løgn og føler sig i højeste Grad krænkert og utilpas, naar han kommer i Berørelse med hvad, der kun vil forringe, nedværdige og undertue det gode. Uden Hellighed vil ingen se Herren, og der behøves en udholdende Ihærdighed og Standhaftighed i Tro og gode Gerninger for at beholde denne kostelige Skat. Rene Tanker er et Bærn mod Fristelser til det onde; thi Tanken er Ophav til enhver Gerning, enten den er ond eller god.

Hvad Hellighed er for Mandens Velværen, er Renlighed for Legemets,

og disse to Egenstaber maa gaa Haand i Haand, for at Aanden kan trives og udvikles og ikke forhindres i at stræbe sig fremad „mod det Fuldkomnere“. Forsynet har stænket rigeligt til hvert Menneske de to livgivende og rensende Elementer, Luften og Vandet, og hvis de med Visdom blive benyttede i rette Tid og paa rette Sted, ville de i høj Grad befordre og vedligeholde Sundheden, samt gøre Legemet skiftet til et „Guds Tempel“.

Hvilket behageligt Indtryk faar man ikke ved at komme ind i et Hjem, ligemeget hvor tarveligt og fattigt det end monne være, hvor Renlighed og Orden har taget sit Sæde, hvor Solstraalerne kunne sigge ind gennem Ruderne, og hvor tilstrækkelig frisk Luft allerførst ansees som en nødvendig Livsbetingelse! I saadanne Hjem findes i Regelen friske og trivelige Børn, hvis Udseende og muntre Sind virke helbredende paa de Gamle og Afkræftede. Og naar et saadant Hjem i aandelig Henseende staar i fuldstændig Harmoni med dets timelige Forhold, eller med andre Ord, hvor Gudsfrøgt, Sandhed og Retfærdighed ere de ledende Motiver, der nydes en Del af den hellige Atmosfære, som føltas saa liflig paa Forklarelsens Bjerg, da Apostelen udbrod: „Herre, her er godt at være.“

Guds Aand vil ikke bo i urene Tabernakler, ej heller i smudsige og urenlige Boliger, hvor mangan Gang Luften er forpestet af Tobaksrøg og andre ufunde Dunster. Det burde være alles Formaal her i Livet, at leve saaledes, at de kunne indbyde de hellige og vogtende Engle til Gæster i deres Hjem, som Vejledere i alt, hvad de foretage sig. Men for at opnaa dette Privilegium maa der arbejdes med Flid, baade i timelig og aandelig Retning. En viis siger:

„Orden og Flid, i sig selv, er en Magt,
Der bringer dens Ejer Velværen og Agt.“

Blot deres Medmenneskers Velværen og Agt? Nej, ikke det alene, men det dyrebareste af alt — Englenes og vor himmelske Faders Naade og Velbehag.

Joh'n A. Olsen.

Jesu Ord: „Dersom Verden hader eder, da vider, at den haver hadet mig før eder. Vare I af Verden, da vilde Verden elske sit eget; men efterdi I ikke ere af Verden, men jeg haver udvalgt eder af Verden, derfor hader Verden eder.“

„Kommer det Ord ihu, som jeg sagde eder: en Tjener er ikke større end hans Herre. Have de forfulgt mig, skulle de og forfølge eder. Have de holdt mit Ord, skulle de ogsaa holde eders.“

Statistik

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Trettige's Mandinavistiske Mission fra 1 Januar til 31 December 1906.

Missionspresident: S. M. Christensen	Missionærer fra Gion:			Kontol	Lokale Prestebomme:				Mødelæmmer		Total Mødelæmmer	Børn under 8 Aar	Totalsum	Børn velsignede	Emi- græder:		Engeltive Ganaler	Gjæfter omfatte	Bøger omfatte	Møder afholdte:							
	Hjælper	Kalifikerte	Styrelse		Missionærer	Gjæfter	Kerter	Berere	Daltoner	Over 8 Aar					Under 8 Aar	Reb af Gjæster				Gjæster Gjæst	Gjæster Gjæst	Over 8 Aar	Under 8 Aar	Over 8 Aar	Under 8 Aar		
Konference.	5	6	9	1	21	6	6	7	4	227	250	73	323	33	17	14	2	10	4	12850	1935	10206	39654	4483	974	4	
Nalborg . . .	5	4	8	8	20	16	11	16	6	331	380	150	530	74	44	54	11	10	2	41820	8366	12966	61624	8175	1383	3	
Narhús . . .	7	1	10	1	22	26	11	14	12	444	507	101	608	43	19	44	8			57972	3880	9047	70940	6070	702	3	
* Missions- fontoret	2	2			4																						
Totalsum for Danmark	17	12	26	27	2	67	48	28	37	22	1002	1137	324	1461	150	80	112	21	20	6	112642	14181	32219	172218	18728	3059	7
Bergen	6	2	4	13	19	2	6	12	140	140	160	68	228	16	6	4	1	3	28870	484	5214	52090	7419	598	1		
Rijttiania	10	1	7	20	28	31	32	26	13	793	895	270	1165	67	24	30	4	12	13	61964	3523	17269	65948	13615	1368	24	
Trondbjem	6	1	4	16	23	4	1	3	1	108	117	17	134	21	2	12	1	3	1	16430	2786	5630	26232	8463	483		
Totalsum for Norge	22	4	15	49	2	70	37	39	41	14	1041	1172	355	1527	104	32	46	5	16	17	102264	6793	28113	144270	29497	2449	25
Totalsum for Missionen	39	16	41	76	4	137	85	67	78	36	2043	2309	679	2988	254	112	158	26	36	23	214906	20974	60332	316488	48225	5508	32

* Genetog Sems Sengen er beregnet med Missionsfontoret.

Af Frugten skal Træet kendes. Derjoux Japan med sin Shintoisme og Buddhisme kan udfolde et ædlere, fornuftigere, mere retfærdigt, mere selvbeherkende, mere uegenyttigt Menneske og Samsundsliv end det „kristne“ England eller Amerika kan, saa bevises derved, at Kristenheden, efter disse Folks Opfattelse og Dømmekraft er af mindre Værd end Shintoisme og Buddhisme. Men det, som egentlig lider ved Sammenstillingen, er ikke den oprindelige Kristi Lære, men den moderne kristne Kirkes. Kristenheden kan kun holde Fortrinsret ved en levende og virkelig Forening af Kristi Aand og Lære i Individets og Samsundets Liv og Karakter. De Genordigheder, de kristne Nationer møde i Dag, ere selvfølgelige og uundgaelige. Lader os i det mindste være ærlige med vor egen Samvittighed. Om vi ikke ville leve saaledes, som Jesus lærte os, saa lader os ikke længer kalde os „Kristne“. Maaſte nogle af dem, vi have kaldet „Bedninge“, ere nærmere „Kristne“, end vi selv ere. —
Pastor Phillip S. Moxon. D. D.

Stille Alvor. I Stilhed virker Livets største Kræfter. Intet Øre hører Solen drage de umaadelige Masser Vand op mod Skyen, der falde ned som Regn og Sne. Ingen hører Stønnen eller Knagen af Egens Fibre, medens den vokser i sin Højde og Styrke. Larm er gerne en Følge af Bevægelse og sjelden ledsager begyndende Kraft. Lydende Malm og klingende Bjelde ere vel larmende, men ikke kraftfulde. Saaledes naar Villien sine Beslutninger i Stilhed, og der behøves ikke megen Larm for at vide, naar nogen er i Alvor. Kærlighed er uden Lyd. Den store Menneskefister virkede i Stilhed, som Fiskere almindeligvis gøre, og som Esaias siger, ikke strigende eller raabende med høj Røst paa Gaderne; dog udførte han sin Faders Gerning Dag for Dag. Vi behøve ikke at ængstes, om end vore bedste Bestræbelser ikke foraarsager megen Larm eller har noget øjeblikkeligt Resultat. Om vi ere i Alvor, lader os gøre alt, hvad vi formaa, og være rolige.

Indhold:

Mormon-Problemet 33 Et mærkeligt Syn 37 Redaktionelt: Betimelige Ord til Missionærerne 40 Afløsning 41 Forflyttelse 42		Sankt Pauli Levnedsløb 42 Hellighed og Renlighed 45 Statistik 47 Af Frugten 48 Stille Alvor 48
---	--	--

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Trufft hos F. E. Bording (B. Petersen).